

NOVOMEXICKÉ ELEGIE

I.

Chodil jsem po cestách
na cestách vstaly hory
a cesty ukryly
zavřely na závory

Snad projdu horami
a budu náhle v létě
kde cesty nedojdou
a slunce neodkvete

kde staré omládne
a mládí ustarané
setřese novoty
jak osedlání zrádné

kde širé prostory
jsou jenom svahy hory
zázračně skružené
do jedinečné spory

ze které vyklíčí
obrodná vegetace
která již tentokrát
neskryje svého zrádce

kde z džungle sevření
tmy pralesního houští
bludiště mořských cest
a okoralých pouští

vejdeme do zahrad
kde žízeň vypijeme
do dna a do hrobu
prokletí usteleme...

Tu náhle mrákostín
v bleskovém stihomamu
řvoucím lvem rozevře
obrazkovou tlamu

a čísel stejnokroj
v rozpadu rozložení
stvoří nám skutečnost
která je ale není

a znovu napojí
žízeň již odumřelou
svým slibem rozkoše
která je lávou vřelou

Rouhavá nabídka
ve výčtu počítače
do kalu horšího
nemůže svaté vláčet

nazvání ikonou
kupčící heslo znaku...
Jakou žeň přinese
ta služba vlkodlaku?

Chci býti započten
ač v odlehlosti sebe
aniž mě číselným
přeludem obraz vstřebe

uniknout ze sítě
jak ryba z podběradla
a proti proudu plout
přes jezy přes zdymadla

odbýt si budoucnost
a v přítomnost se vrátit
a příští minulost
varovnou mincí platit

aby i minulost
která si nadeběhla
byla jak starý lev
a bezzubá si lehla

II.

Začněme dětskou hru
kdy hodinky jdou pěší
a svoje vteřiny
na větve keřů věší

co kroky chřestýší
to jsou jen suny plazu
co rozpal pohoří
to jsou jen třesky mrazu

co písek roztekly
to je jen tráva pouště
co hříbek do mraků
to je jen výtrus spouště

kdy začal poločas
před celým poločasem
kde najdem celý čas
v spojení jeho pásem

což když vzduch vyhoří
který nám plíce kojí
to bude bezčasí
které nic nezahojí...

III.

Přesto jsme přežili!
Santo Niño je s námi
pouště se dotýká
dětskými botičkami

a když je ochodí
přes kameny a hloží
nové mu k oltáři
v kapličce věrní složí...

Vezmi mě, Ježíšku,
na cestu přes pohoří
a odpusť člověku
že často zkázu stvoří

veď mě vstříc bludištěm
zvukových vln a kódů
zlomocnou tůní her
a přitažlivých svodů

nestoudných nabídek
a nesmyslných řečí
slibů a podmínek
které si protiřečí

IV.

Když v ranním rozbřesku
jsou hory stínované
zmohutní v obrysech
jsou koně osedlané

slunce se vyšvihne
na hory o poledni
ve třmenech vzepne se
na všech a každém koni

stočí se k západu
a než se vzdá své moci
uvede hory své
do klidné stáje noci...

Zvlněná pohoří
nakreslí mořský profil
koráby kaňonů
v těch mezihoří kotví

s nákladem vonných dřev
opojné ponderosy
prameny vinných vod
a kovů v žilách vozí

Byl to snad svatý hněv
nebo to radost byla
co do hor pozvedla
zemský štít armadilla

do klidu vyústí
do pánve vzdušných proudů
palubě pramice
naloží zemskou hroudu

Na horách nechci žít
v údolí po nich toužím
mořem chci vyplavat
horami v ně se hroužit

chci býti uprostřed
kde obojí se snoubí
jen stěžeň kaňonu
zakotvit na té hloubi

V.
Čím víc čas krátí se
do dopita se plní
když růže odkvete
zůstává dále trní

jen vůně zlehýnka
v paměti nadechnutí
probudí semínka
a do květů je vnutí

jakoby změnila
výhybku na kolejích
a stará bohatství
skákala po nadějích...

Jak dítě které ví
že do zdraví se stoná
tak vůně v pachuti
naočkla sladkobolná

sama se rozplyne
když strhne v náhlé krizi
svou brzdu záchrannou
a do života zmizí

Kdo chodí o holi
co z větví stromu zbyla
toho už nebolí
že víc se nevětvila

ten ví že jako hůl
do země jednosměrná
více už neváhá
a nebolí ho změna

Děti dál ponесou
ty neznatelné vůně
které nás propojí
jak zvuk na jedné struně

a to co nevíme
se dozvíme až kdysi
kdy všechno nejasné
zaostří svoje rysy...

VI.
Těžko je poutníku
na písku v polopoušti
slunce stín sametu
na lůžko nepropouští

beztravné prostření
bez baldachýnu stromů
zřídne do stěsnění
trní a skalních zlomů

Ale ty výkvěty!
Staccata barevnosti
vstřícné jak na povel
velený o slavnosti

jak pocel hloubený
do studně na sítnici
jak obrys kůru hor
v píšťalách varhan znící

V těch květech pravda je
proto jsou zárodečné
v nebeských zahradách
a podobenstvích věčné

cihlově červená
červánků vyjasnění
vínově růžová
s nádechem uzardění

královna u cesty
výběrčí na předmostí
pro duhy sklenutí
v které je pilíř vrostlý

růžová baletka
v království lučních mimů
vítá i loučí se
v úsměvném jasostínu

globe mallow jméno má
a v lososím je šatě
za přízeň odměnu
jí cesty platí blátem

prachem a touhou cest
i smutkem putování...
v obdivném úžasu
děkuji, Bože, za ni

VII.
Ježíšku, zůstaň jaký jsi
svět něžnost potřebuje
svět spasil jsi již jedenkrát
vykoupil dětství svoje

Kdybys' dnes znovu vyrůstal
a na poušti se postil
Svůdce by s jinou obměnou
dnes úkolu se zhostil:

Namísto skály by Tě vzal
na špici mrakodrapu
a před Tebou by rozložil
všech světadílů mapu

sítěmi by Tě obmotal
všech možných satelitů
a investice nabídnul
v světovém monolitu

To dobře víš a proto jsi
zde v polopoušti s námi
pláně i hory posvětiš
v dotecích botičkami

je to Tvá země svěřená
vezmi nás do ochrany
před tím co člověk nechce znát:
Ježíšku, zůstaň s námi

* * *

Epilog

Koncem maurské okupace Španělska
v městě Atocha, uvěznění křesťané směli
dostávat jídlo a pití pouze od svých dětí.
Přesto i bezdětní vězni nezemřeli, poněvadž
je zásoboval chlapec, který se velmi podobal
sošce Ježíška v náručí své Matky v místní
kapli. Podle legendy měla tato soška
ošlapané botičky. Úcta k této milostné sošce
- Santo Niño de Atocha – byla potom
přenesena Španěly do Nového Světa. Jedna
kaplička jemu věnovaná a s jeho soškou je
také v Novém Mexiku ve Three Rivers,
na úpatí pohoří Sacramento Mountains.